

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mgr. M. R.**, bytem, zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2015, č. j. JMK 142329/2015, sp. zn. S-JMK 140313/2015/ODOS/Fö,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2015, č. j. JMK 142329/2015, sp. zn. S-JMK 140313/2015/ODOS/Fö (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 26. 6. 2015, č. j. ODSČ-70290/15-21, sp. zn. ODSČ-70290/15-JE/PŘ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze

spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 12. 1. 2015 v 15:16 hod. na ulici M. v B. jako řidič motorového vozidla tov. zn., RZ:, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, když mu byla naměřena rychlost jízdy 86 km/hod., přičemž na dané pozemní komunikaci je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod. Po zohlednění potenciální odchylky měřicího zařízení v rozsahu ± 3 km/hod., tedy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 33 km/hod. Za spáchání daného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 3.500 Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu tří měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Průběh správního řízení a obsah napadeného rozhodnutí

Z přestupkového spisu je patrné, že na základě oznámení přestupku ze dne 12. 1. 2015, a souvisejících dokumentů (záznamu přestupku a fotodokumentace), bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu projednání přestupku, které bylo nařízeno na den 3. 6. 2015 v 13:00 hod. Následně byla dne 2. 6. 2015 v 18:15 hod. ze strany žalobce prostřednictvím emailové zprávy bez zaručeného elektronického podpisu doručena prvostupňovému správnímu orgánu námitka podjatosti úřední osoby a jejího vedoucího, v rámci které žalobce sdělil, že se nedostaví na nařízené jednání a posečká dalšího postupu správního orgánu. Zároveň byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena plná moc pro zástupce Mgr. M. Jelikož podání postrádalo náležitosti (bylo učiněno e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu), bylo doplněno samotným žalobcem dne 5. 6. 2015 listinným originálem téhož obsahu, které však postrádalo vlastnoruční podpis. Z protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 3. 6. 2015 je zřejmé, že proběhlo bez přítomnosti žalobce, přičemž bylo prvostupňovým správním orgánem konstatováno, že se žalobce bez omluvy nedostavil, přestože byl řádně a včas předvolán a poučen. V rámci ústního jednání byly provedeny důkazy příslušnými listinami z přestupkového spisu, přičemž správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, umožňující vydání rozhodnutí. Ve spisu je založen úřední záznam o změně oprávněné úřední osoby datovaný dnem 3. 6. 2015, podle něhož byla vyřizováním věci pověřena I. J., DiS.

Žalobce byl poté prvostupňovým správním orgánem vyzván usnesením ze dne 30. 6. 2015, aby doplnil podanou námitku podjatosti včetně sdělení o volbě zástupce a přiloženou plnou moc o vlastnoruční podpis či uznávaný elektronický podpis, jíž žalobce vyhověl doplněním doručeným prvostupňovému orgánu dne 16. 7. 2015. O námitce podjatosti bylo rozhodnuto až samostatným usnesením ze dne 25. 9. 2015, a to vedoucím oddělení sankčních řízení Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností Mgr. J. D.

Na základě předcházejícího ústního projednání přestupku bylo již dne 26. 6. 2015 vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z výše uvedeného přestupku, přičemž mu byla uložena pokuta ve výši 3.500 Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu tří měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Prvostupňový správní orgán v rámci odůvodnění svého rozhodnutí nejprve zrekapituloval skutkový stav a dosavadní průběh přestupkového řízení, a následně přistoupil ke zdůvodnění výroku o vině a uložené sankci. Dle jeho názoru bylo v řízení dostatečně prokázáno, že žalobce se přestupkového jednání dopustil, a to zejména s ohledem na provedené důkazy ve smyslu oznámení přestupku, ověřovacího listu č. 194/14 a záznamu z použitého silničního rychloměru, včetně související fotodokumentace. Ve vztahu k zavinění shledal znaky jeho nedbalostní formy, přičemž společenská škodlivost

přestupku byla dána ohrožením bezpečnosti silničního provozu a nerespektování jeho pravidel. Závěrem se prvostupňový správní orgán věnoval zdůvodnění uložených sankcí v podobě pokuty a zákazu činnosti, kdy v kontextu příslušné právní úpravy zohlednil obecné zásady ukládání sankcí v oblasti správního trestání a skutečnost, že u žalobce je evidováno pět záznamů o přestupku. Současně prvostupňový správní orgán odkázal na právní úpravu zdůvodňující uložení povinnosti uhradit náklady řízení.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě blanketní odvolání, kterým jej napadl v celém rozsahu. Současně uvedl, že bude odvolání dodatečně odůvodněno. S ohledem na tuto skutečnost vydal prvostupňový správní orgán usnesení ze dne 18. 8. 2015, č. j. ODSČ-70290/15-30, kterým k doplnění odvolání stanovil sedmidenní lhůtu od doručení výzvy. I přesto, že byla výzva žalobci i jeho zmocněnci dle doručenek prokazatelně doručena, odvolání nebylo ve stanovené lhůtě doplněno. S ohledem na absenci odůvodnění odvolání poté prvostupňový správní orgán postoupil spis žalovanému, který napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav a dosavadní průběh přestupkového řízení, přičemž konstatoval, že se ztotožňuje se závěry, ke kterým prvostupňový správní orgán na základě provedeného dokazování dospěl. Ve vztahu k uplatňované námitce podjatosti poté uvedl, že příslušná úřední osoba byla shledána nepodjatou, přičemž od doručení námítky byla k provádění úkonů pověřena jiná úřední osoba. V tomto kontextu se žalovaný neztotožnil s tvrzením žalobce, že mohl důvodně očekávat nařízení nového jednání, což zdůvodňuje jeho nepřítomnost a nemožnost provést ústní jednání. Žalovaný naopak s odkazem na příslušnou právní úpravu a judikaturu uvedl, že byly splněny zákonné podmínky pro vedení jednání v nepřítomnosti žalobce, který se i přes včasné předvolání bez náležité omluvy či důležitého důvodu nedostavil. Ve vztahu k výkladu uvedených pojmů omluva a důležitý důvod, včetně jejich aplikaci na posuzovaný případ, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23. Závěrem konstatoval, že prvostupňový správní orgán se také při ukládání sankcí řídil platnou a účinnou právní úpravou. Neshledal tedy žádné důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, a proto jej potvrdil a odvolání zamítl.

III. Žaloba

Žalobce se s právními závěry obsaženými v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí neztotožnil. V rámci odůvodnění žaloby argumentoval nezákonností postupu ze strany žalovaného a prvostupňového správního orgánu, neboť dle jeho názoru byly porušeny dotčené právní předpisy a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu.

Ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalobce zpochybnil, že podané odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nedoplnil. Připustil sice, že tak neučinil v sedmidenní lhůtě stanovené žalovaným, resp. prvostupňovým správním orgánem, ale to dle jeho názoru nijak nevylučuje právo činit rovněž v průběhu odvolacího řízení návrhy, což vyplývá z ust. § 36 ve spojení s ust. § 93 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).

Dále se žalobce napadl hodnocení postupu prvostupňového správního orgánu ze strany žalovaného, a to ve vztahu k uplatněné námitce podjatosti. Zejména se žalobce neztotožňuje s konstatováním, že není problematické, pokud v řízení činí úkony i po vznesení námítky podjatosti úřední osoba, která je tímto způsobem nařčena, pokud je nakonec námitka shledána jako nedůvodná, resp. zamítnuta. V tomto kontextu poukázal žalobce na skutečnost, že provedení ústního jednání ve věci nelze považovat za věc, která by nesnesla odkladu. Problematické je ovšem dle jeho názoru rovněž pověření jiné úřední osoby, neboť se jedná o

obcházení zákona, resp. porušení ústavního požadavku na výkon státní moci dle čl. 2 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

S ohledem na tyto skutečnosti žalobce dodal, že jeho neúčast na ústním jednání, ke kterému byl předvolán, byla způsobena jeho důvodným očekáváním, že prvostupňový správní orgán nejprve rozhodne o podané námitce podjatosti a nařídí nové ústní jednání, než aby rozhodl ve věci samé v jeho nepřítomnosti. Důsledkem je totiž porušení jeho práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, které vyplývá z ust. § 36 odst. 3 správního řádu, popř. je interpretováno také v žalobcem citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-248. Za nezákonné pak považuje žalobce nejen prvostupňové, ale také napadené rozhodnutí, neboť se v rámci jeho odůvodnění žalovaný s postupem prvostupňového správního orgánu ztotožnil a neshledal v jeho procesním postupu žádného porušení zákona.

Následně žalobce poukázal na nedostatek odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, když v něm absentuje argumentace ohledně naplnění materiální stránky přestupku. Konkrétně žalobce upozorňuje na skutečnost, že prvostupňový správní orgán se vůbec nezabýval souvisejícími okolnostmi případu, jako je stav vozovky, povětrnostní vlivy či případná přítomnost jiných účastníků silničního provozu, kteří mohli být tvrzeným jednáním žalobce ohroženi apod. Je však dle jeho názoru povinností příslušného správního orgánu zabývat se tím, zda byla naplněna nejen formální, ale také materiální stránka přestupku, která nebyla v posuzovaném případě dostatečně prokázána.

V závěru žaloby poté žalobce konstatoval, že nebylo ze strany prvostupňového správního orgánu dostatečně prokázáno jeho zavinění, když bylo pouze konstatováno ve formě nedbalosti. Stejně tak z jeho pohledu absentuje zdůvodnění přítomnosti a provádění měření rychlosti vozidel Policií České republiky na dotčené pozemní komunikaci. V tomto kontextu žalobce dodal, že nebyli v rámci předcházejícího řízení příslušní policisté vyslechnuti, ačkoli byl při měření rychlosti použit rychloměr v rozporu se zákonem a návodem k použití. Stejně tak nebylo posuzováno či zkoumáno, jakým způsobem dané zařízení pracuje, vyhodnocuje údaje apod. Nakonec žalobce vyslovil právní názor, že výše uložené pokuty a doba zákazu činnosti byly uloženy v rozporu se zákonem.

Na základě uvedených skutečností žalobce shrnul, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí jsou nezákonná, přičemž krajskému soudu navrhl, aby rozhodl o jejich zrušení, přičemž požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný konstatoval, že s podanou žalobou nesouhlasí, resp. že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem.

Ve vztahu k tvrzenému nezohlednění dodatečného odůvodnění odvolání žalovaný konstatoval, že mu bylo ze strany žalobce doručeno dne 29. 7. 2015 toliko blanketní odvolání, v němž bylo sděleno, že se podává prostřednictvím právního zástupce žalobce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž bude dodatečně odůvodněno. K tomu však dle žalovaného ani přes doručení výzvy ze strany prvostupňového správního orgánu nikdy nedošlo. Stejně tak žalobce vlivem pasivního přístupu své osoby, popř. zmocněnce, neuplatnil námitky uvedené v žalobě v rámci odvolacího řízení. Žalovaný v tomto kontextu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, podle něhož není účelem správního soudnictví suplovat správní řízení.

Dále se žalovaný vyjádřil k argumentaci žalobce, že na základě podané námitky podjatosti mělo ze strany prvostupňového správního orgánu nejprve dojít k jejímu projednání a rozhodnutí, aby v řízení dále nečinila úkony podjatá osoba. K tomu žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán sice projednal námitku podjatosti až po provedení ústního jednání ve věci spáchání přestupku, ale ta byla nakonec jako nedůvodná zamítnuta. K tomu odkázal na právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, v němž Nejvyšší správní soud považuje za formalismus zrušení správního rozhodnutí jen kvůli tomu, že jej vydala osoba, vůči které nebyla v době vydání rozhodnutí ještě posouzena námitka podjatosti, pakliže se v konečném důsledku jednalo o osobu nepodjatou. Navíc žalovaný doplnil, že po doručení námitky podjatosti ze strany žalobce došlo k pověření jiné úřední osoby.

Žalovaný se ve svém vyjádření rovněž neztotožnil s tvrzením žalobce, že byl zkrácen na svých právech ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. V tomto kontextu doplnil, že žalobce byl prokazatelně k ústnímu jednání včas a řádně předvolán, přičemž byl rovněž poučen o tom, že se může v této souvislosti vyjádřit ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí. K tomu žalovaný zdůraznil, že po skončení ústního jednání o přestupku již nebyly opatřovány žádné další podklady pro vydání rozhodnutí, ke kterým by se mohl žalobce vyjádřit.

Co se týče námitky ve vztahu k absenci materiální stránky přestupku, konstatoval žalovaný, že v případě rychlé jízdy motorovým vozidlem obecně spočívá ve snížené schopnosti řidiče včas reagovat na vnější podněty, a to včetně prodloužení brzdné dráhy vozidla. Žalovaný rovněž vyslovil nesouhlas s námitkou žalobce ve vztahu k nedostatku odůvodnění zavinění, neboť bylo prvostupňovým správním orgánem konstatováno, že žalobce měl a mohl vědět o protiprávnosti svého jednání. V návaznosti na toto odůvodnění poté žalovaný k další námitce žalobce uvedl, že důvodem měření rychlosti na dané pozemní komunikaci příslušníky Policie České republiky byla kontrola a zajištění plynulosti a bezpečnosti silničního provozu, jakožto veřejného zájmu.

Závěrem svého vyjádření se žalovaný podrobněji věnoval námitce ve vztahu k použití rychloměru, resp. okolnostem jeho funkčnosti a servisu. Zejména v tomto směru odkázal na součásti spisu, a to platný ověřovací list k používání rychloměru a fotografii dokumentující naměření rychlosti žalobcova vozidla. Ta podle názoru žalovaného vylučuje, že by došlo k záměně vozidel či ovlivnění výsledku měření. Ve vztahu k ostatním námitkám ohledně předmětného rychloměru poté konstatoval, že nejsou pro otázku posouzení viny žalobce ze spáchaného přestupku rozhodné, neboť je postačující, že měření rychlosti bylo provedeno oprávněným subjektem a působilým zařízením.

Ve vztahu k výši pokuty a délce zákazu činnosti dále žalovaný uvedl, že byly sankce uloženy ve středu zákonné sazby, a také kvůli recidivě žalobce. S ohledem na všechny uvedené argumenty pak žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v první řadě uvádí, že žalobce sdružil ve své žalobě dvě skupiny námitek, a to jednak procesní námitky směřující proti postupu obou správních orgánů ve věci, a jednak námitky věcné, kterými brojí proti meritornímu vyhodnocení otázky viny a uložení správní sankce. Krajský soud se nejprve zabýval námitkami procesní povahy, neboť pokud by shledal jejich důvodnost, již by neposuzoval námitky směřující do věci samé.

Pokud se týká námitek směřujících proti správnosti postupu prvostupňového správního orgánu při vyřizování námítky podjatosti vznesené žalobcem před konáním ústního jednání ve věci, krajský soud uvádí následující. Právní úprava postupu správního orgánu při řešení námítky podjatosti vůči oprávněné úřední osobě je upravena v ustanovení § 14 správního řádu. Podle § 14 odst. 2 až 4 správního řádu v rozhodném znění platí, že *Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený"). Úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4.*“ Z judikatury správních soudů k tomuto institutu především plyne, že posuzování podjatosti by mělo vždy odrážet princip, dle kterého nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Integrovaná součástí práva na spravedlivý proces, tak jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny, je garance toho, aby ve věci rozhodovala nezávislá a nestranná osoba (ať již soudce, či úřední osoba ve správních řízeních). Nestrannost a nezájatost této osoby je jistě jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). Smyslem právního institutu „vyloučení úřední osoby z rozhodování“ je zamezení podjatým osobám bezprostředně se podílet na výkonu státní správy. Účastník řízení má právo na informaci, kdo je v dané věci tzv. oprávněnou úřední osobou, tedy osobou, která „vyřizuje jeho věc“, což musí být také zaznamenáno ve spise (srov. § 15 odst. 4 správního řádu), do kterého má podle ustanovení § 38 uvedeného zákona právo nahlížet (viz k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č.j. 9 As 121/2014 – 33, přístupný na www.nssoud.cz).

Judikatura rovněž shodně s komentářovou literaturou dovozuje, že rozhodnutí o námitce podjatosti by mělo být vydáno před rozhodnutím o věci samé. Řízení o námitce podjatosti je tak určitým včleněným řízením do samotného řízení o věci samé a mělo by být provedeno přednostně a bez zbytečného odkladu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č.j. 1 As 55/2012-32, dovodil, že „*správní orgán může pokračovat v řízení již po*

(nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 správního řádu.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vycházel právě z obecného východiska, že ratio legis právní úpravy předpokládá, že bude o námitce podjatosti rozhodnuto alespoň v prvním stupni před vydáním rozhodnutí o věci samé, resp. pokračování v řízení o věci samé (obdobně viz k tomu Potěšil, L. In. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. Správní řád. Komentář. Praha: C.H.Beck, 2015, s. 91).

V posuzované věci krajský soud nepřehlédl, že tomu tak nebylo, neboť prvostupňové rozhodnutí o věci samé bylo vydáno dříve (26. 6. 2015), než rozhodnutí ohledně námítky podjatosti (25. 9. 2015). Proto vážil, zda se jednalo o takovou procesní vadu, která by měla za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, a tím pádem i napadeného rozhodnutí žalovaného. Dospěl však k přesvědčení, že v posuzované věci i přes nesoulad s obecnými pravidly řešení námítky podjatosti nebyl postup prvostupňového orgánu zatížen natolik závažnou procesní vadou, která by způsobovala nezákonnost meritorního rozhodnutí. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že prvostupňový orgán zareagoval na podanou námitku podjatosti (která nota bene k datu podání dne 2. 6. 2015 ani po doplnění ze dne 5. 6. 2015 nespĺňovala obecné náležitosti podání ve smyslu § 37 odst. 2 a 4 správního řádu), takovým způsobem, že okamžitě pověřil vyřizováním věci jinou úřední osobu (J. J. DiS), a pak teprve činil další úkony ve věci. V tomto postupu správního orgánu krajský soud nespátřuje žádný rozpor s žalobcem odkazovanými ústavními kautelami, neboť na rozdíl od principu zákonného soudce není ve veřejné správě mechanismus přidělování věci omezen ve vztahu k principu subordinace, takže přidělení věci jiné úřední osobě v zásadě možné je.

Z protokolu o jednání ze dne 3. 6. 2015 je patrné, že za správní orgán toto jednání provedla již nově pověřená úřední osoba, nikoliv původní referentka věci N. K. DiS, která byla uvedena v předvolání k ústnímu jednání ze dne 6. 5. 2015. Tatáž úřední osoba také zpracovala prvostupňové rozhodnutí. Jakkoliv tento praktický postup není zcela v souladu se správním řádem, resp. jím není výslovně pro tuto situaci upraven, podle názoru krajského soudu jeho uplatnění fakticky vylučuje, aby v důsledku provedení ústního jednání bez vyčkání rozhodnutí o námitce podjatosti došlo k materiálnímu zásahu do procesních práv účastníka řízení. Z okolností jednání žalobce je navíc zřejmé, že námitka podjatosti (podaná nejprve bez potřebných formálních náležitostí, posléze nedostatečně doplněna a až na výzvu prvostupňového orgánu podepsána) měla posloužit jen jako prostředek k prodloužení správního řízení a oddálení rozhodnutí o věci samé. K takovým účelům však námitka podjatosti neslouží a nelze tak žalobci v tomto ohledu poskytnout ochranu v této jeho zřejmé snaze cíl správního řízení mařit (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č.j. 3 As 107/2013 – 30, přístupný na www.nssoud.cz). Nelze ani odhlédnout od toho, že obsahem námítky podjatosti byla zcela vágní a obecná tvrzení, která nezakládala žádný přímý vztah ani k osobě paní N. K. DiS. Odkaz na předvolební program strany „vládní koalice“ města Brna týkající se trestání dopravních přestupků nemá žádnou přímou vazbu na rozhodování prvostupňového správního orgánu (Magistrátu města Brna) v přenesené působnosti při výkonu státní správy, k níž výkon správy dopravy včetně sankcionování dopravních přestupků náleží. Konec konců, námitka podjatosti byla usnesením prvostupňového orgánu zamítnuta jako nedůvodná, takže spekulativní námitky žalobce nebyly shledány důvodnými.

Pokud žalobce vycházel z toho, že se dostaví až na jednání, k němuž bude nově předvolán, jednalo se pouze o jeho domněnku budoucího postupu prvostupňového správního orgánu. Jestliže snad žalobce považoval toto své sdělení za svého druhu „omluvu“ z nařízeného jednání, pak krajský soud musí takovou představu důrazně odmítnout, neboť omluva z nařízeného jednání v přestupkové věci je speciálním institutem upraveným

v ustanovení § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „PřZ“). Ve smyslu tohoto ustanovení lze sdělení žalobce o tom, že se nedostaví k ústnímu jednání, považovat za prosté odmítnutí účastnit se tohoto jednání. Krajský soud má proto za to, že ústní jednání neproběhlo v rozporu se zákonem, neboť žalobce k němu byl řádně předvolán, pokud požadoval přítomnost svého právního zástupce, měl ho o nařizeném jednání sám informovat. Jeho podání doručená prvostupňovému orgánu dne 2. 6. 2017 neměla potřebné náležitosti, aby z nich mohl prvostupňový orgán vycházet, a k jejich doplnění žalobcem došlo až po datu konání ústního jednání. Pokud žalobce návazně zpochybňuje, zda bylo ze strany prvostupňového správního orgánu dodrženo pravidlo obsažené v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, pak k tomu krajský soud uvádí, že žalobce byl řádně poučen o možnosti uplatnění tohoto práva již v předvolání k ústnímu jednání. Pokud se ve výsledku k podkladům pro rozhodnutí nevyjádřil, lze to přičítat jeho procesní strategii, nikoliv pochybení správního orgánu. Pokud by žalobce svou procesní aktivitu směřoval více k věci samé, a nikoliv vůči pracovníkům správního orgánu, mohl svého práva lépe využít. V souhrnu považuje krajský soud tyto procesní námitky za nedůvodné.

Konečně k procesnímu postupu žalovaného v odvolacím řízení krajský soud uvádí následující. Jestliže žalobce namítal, že žalovanému mělo být doručeno doplnění odvolání, zaslané až po uplynutí lhůty k doplnění stanovené žalovaným, nicméně žalovaný se jím nezabýval. Krajský soud k tomu uvádí, že v prvostupňovém ani odvolacím správním spisu není žádné doplnění odvolání založeno. Námitka žalobce tak nemá oporu ve správním spisu a žalobce ani k tomuto tvrzení nepřiložil žádnou listinu, která by měla tímto doplněním blanketního odvolání. Navíc se žalovaný zabýval přezkoumáním napadeného rozhodnutí v celém rozsahu, takže k dotčení právní sféry žalobce nedošlo.

Druhá skupina žalobních námitek je meritorní povahy. Žalobce namítal, že žalovaný ani prvostupňový orgán nevyhodnotily dostatečně materiální znak přestupku, neboť se nezabývaly otázkou rozbor povětrnostních podmínek, stavu vozovky, viditelností atd. Dále žalobce zpochybnil úsudek správních orgánů o zavinění. K tomu krajský soud především uvádí, že materiální znak bývá naplněn samotným přestupkovým jednáním kvalifikovatelným pod příslušnou skutkovou podstatu, avšak určité specifické okolnosti mohou materiální znak značně omezit či úplně eliminovat. Je na správním orgánu, aby otázku přítomnosti materiálního znaku pojal do odůvodnění rozhodnutí o přestupku a identifikoval, v čem škodlivost či nebezpečnost konkrétního přestupkového jednání spočívá. Žalobce však podal blanketní odvolání, které ani na výzvu prvostupňového správního orgánu nedoplnil, a proto žalovanému nelze přičítat, že chybí podrobné zdůvodnění ke zmíněným namítaným okolnostem přestupkového jednání. Prvostupňový orgán se vyjádřil k otázce materiálního znaku typově a spatřoval jeho naplnění v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a v obecném nerespektování pravidel silničního provozu. Krajský soud má za to, že vzhledem k okolnostem a průběhu správního řízení takové odůvodnění splnění materiálního znaku zcela postačuje, a proto námitce žalobce nepřisvědčil. Obdobně lze uzavřít i ohledně námitek, že nebylo žalobci prokázáno zavinění, krajský soud uvádí, že ke spáchání přestupku postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 PřZ). Z okolností přestupkového jednání je zcela zřejmé, že bylo spácháno minimálně ve formě vědomé nedbalosti, takže s úsudkem správních orgánů ohledně zavinění se lze ztotožnit, neboť nebylo třeba prokazovat úmyslné zavinění.

Další námitky se týkají samotného měření rychlosti Policií ČR. K námitce, že v napadeném rozhodnutí mělo být dostatečně zdůvodněno, proč Policie ČR měla měřit rychlost v daném místě, krajský soud uvádí, že žalobce si sám odpovídá, pokud odkazuje na slova zákona, že Policie ČR je oprávněna měřit rychlost vozidel jen v souvislosti s dohledem

na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Podle ustanovení § 124 odst. 9 písm. d) a e) zákona o silničním provozu *policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že projednává v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu, a provádí prevenci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.* V tomto ohledu lze zcela dát za pravdu žalovanému, že žalovaný ani prvostupňový orgán není oprávněn ani povinen zjišťovat, na základě jakých okolností Policie ČR vybrala místo k měření rychlosti.

Obdobným způsobem lze jako nedůvodné nahlížet ničím nepodložené námitky proti tomu, že žalovaný ani prvostupňový orgán nezdůvodnily, jakým způsobem funguje rychloměr, kdo je jeho vlastníkem a kde jsou fotografie archivovány. Krajský soud nevidí jediný důvod, proč by tyto skutečnosti měly být ať již v prvostupňovém či napadeném rozhodnutí pojednány. Pokud žalobce namítl, že rychloměr nebyl použit v souladu s návodem, neboť nebyl řádně kalibrován po výměně pneumatik, jde opět o ničím nepodložené tvrzení, které je obvyklou topikou v obdobných případech (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č.j. 9 As 274/2016 – 37, přístupný na www.nssoud.cz). Ve správním spisu je založen ověřovací list rychloměru RAMER 7CCD č. 194/14, z něhož je patrné, že měření proběhlo v době platnosti ověření. Tomuto tvrzení pak žalobce dodává již poměrně úsměvný tón, když tvrdí, že policisté měli v autě blíže neidentifikované potraviny a sladkosti, které snad měly ovlivnit funkčnost rychloměru. Toto tvrzení krajský soud považuje za zcela nepřesvědčivé, nepodložené a hraničící až s absurditou. V souhrnu tedy krajský soud považuje námitky proti měření rychlosti za zjevně nedůvodné a zcela účelové.

Konečně krajský soud přezkoumal též námitky směřující proti výši uložené pokuty a zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří měsíců. Předně krajský soud uvádí, že šlo o přestupek kvalifikovaný podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a sankce byly uloženy podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona č. 361/ 2000 Sb., za něž se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) zákona o silničním provozu. Uložená sankce zákazu činnosti se pak opírá o ustanovení § 125c odst. 5 in fine zákona o silničním provozu, podle něhož tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, se uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců. Ve správním spisu je založena evidenční karta řidiče, z níž vyplývá, že dne 30. 4. 2014 žalobce spáchal přestupek překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, který byl kvalifikován podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a byla za jeho spáchání žalobci uložena pokuta v blokovém řízení. Podle názoru krajského soudu tedy byly naplněny podmínky vyžadované § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu pro souběžné uložení zákazu činnosti a pokuty, přičemž obě sankce byly uloženy v zákonném rozmezí ve středu tohoto rozpětí. Námitky žalobce co do zákonnosti uložené sankce tedy nejsou důvodné.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti

nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. července 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová